

16+

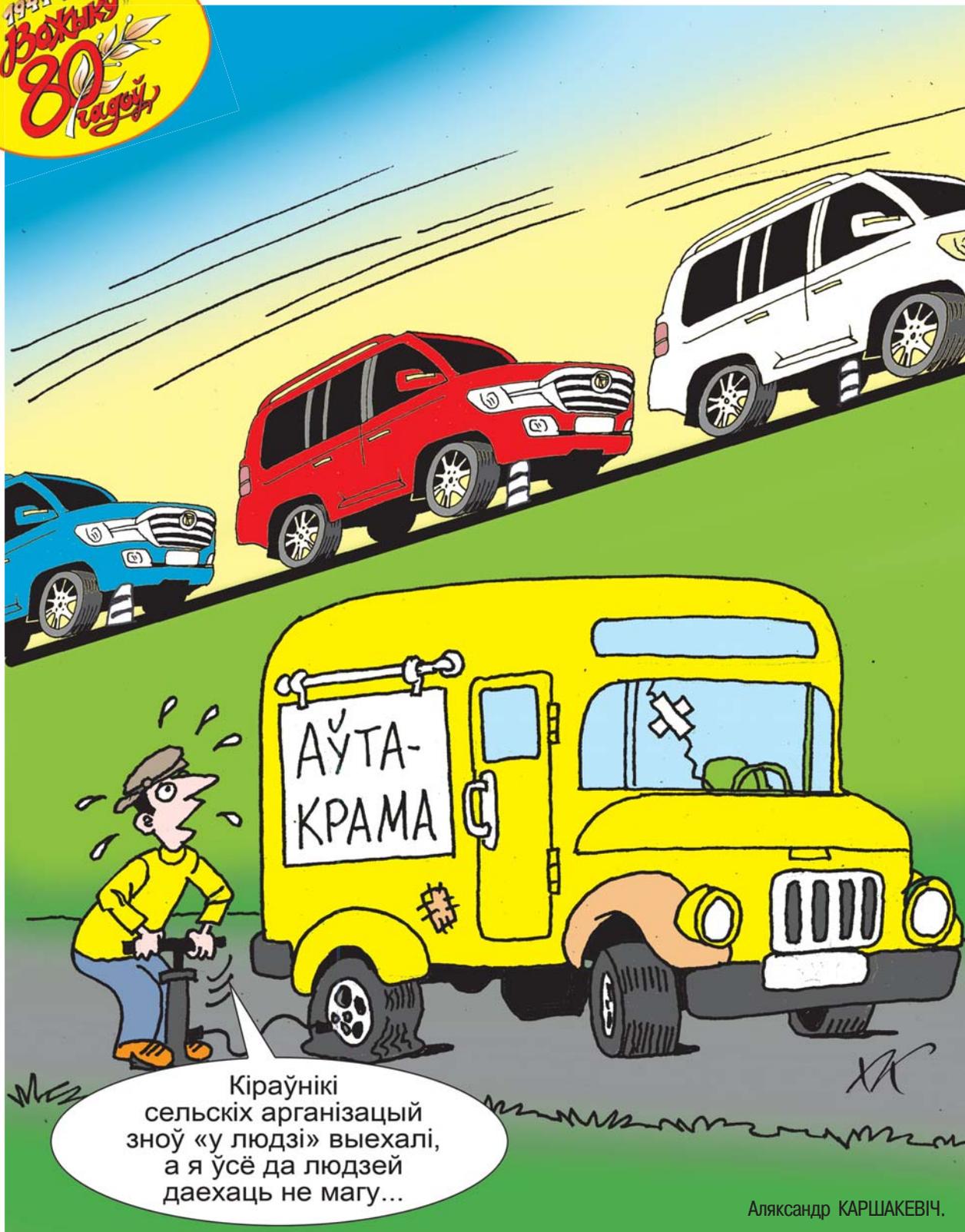

ВОЖЫК

Часопіс сатыры і гумару

ISSN 0132-5957

4 • 2021
красавік

Кіраўнікі сельскіх арганізацый зноў «у людзі» выехалі, а я ўсё да людзей даехаць не магу...

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Аляксей ПЫСІН

Ёсць аматары прыроды...

Ёсць аматары прыроды,
Берагуць лясы і воды.
Берагуць лясы і воды...
Дзеля ўласнае выгоды.
Для кагосьці лес – вандройкі,
А ў іх – мясанарыхтоўкі.
Не купляюць мяса ў краме:
Цягнуць закусць – вепрукамі...
Беражыце лес і воды
Ад «аматараў» прыроды!

«Вожык», № 6, 1976 г.

– Мамка, а мяне таксама з-пад прылаўка купілі?

Мікола ПІРГЕЛЬ. «Вожык», № 6, 1981 г.

Васіль ФЕРАНЦ

Мужчинская размова

Гумарэска

Анатоль ГАРМАЗА. «Вожык», № 6, 1991 г.

Прыдзіраецца мой начальнік да мяне! То спазніўся на работу, а то адлучыўся некуды надоўга сярод дня, то крыху раней пайшоў дамоў... Быццам я не маю права на асабістае жыццё. Нарэшце, мне абрыдла ўсё гэта, і я вырашыў, як мужчына з мужчынам, пагаварыць з ім. Вядома, па тэлефоне. Лягчэй гаварыць, калі не бачыш перад сабой суб'ядседніка. Спусціўся да тэлефона-аўтамата, набраў нумар.

– Слухаю, – пачуўся ў трубыцы строгі голас.

– Справа вось у чым... – І раптам мой язык пачаў гаварыць зусім іншае: – Учора быў сход наконт працоўнай дысцыпліны. Вы там крытыкавалі прагульшчыкаў, абібокаў... Але!.. Я хачу сказаць – правільна вы ўсё гаварылі. Толькі трэба яшчэ больш рашуча і цвёрда брацца за парушальнікаў. Каб не было ім месца сярод нас!

– Хто гэта гаворыць?

– Усе так гавораць, – сказаў я і павесіў трубку.

«Вожык», № 3, 1989 г.

ГОКТАРПЯ

Піраміда ці замак?

Мінск. Вастрасловы жартуюць, што фінансавыя піраміды – гэта паветраныя замкі, якія рэалісты

будуюць для летуценнікаў. Нядаўна прагматыкі пераканалі не менш чым сто разявак перадаць у кіраўніцкі апарат замежнай кампаніі, зарэгістраванай у афшорнай зоне, ад 1 да 10 тысяч долараў або еўра пад 25–30 працэнтаў гадавых. Выплата даходу кліентам рабілася з грашовых сродкаў новых удзельнікаў піраміды. Аднак летуценнікі забыліся на іншае: такія разбураныя

канструкцыі здольныя забіць асколкамі расчараваньняў.

Разбітыя мары каштавалі ўкладчыкам больш за 350 тысяч рублёў. Арганізатар фінансавай піраміды затрыманы. Узбуджана крымінальная справа.

Віцебская вобласць. Спроба – не хвароба, а надзейны сродак... атрымаць праблему з правяраючымі, як адбылося з КУП «Цэнтр нерухомаści г. Віцебска». Той насуперак закону без аўкцыёну перазаклучыў дагаворы арэнды з некалькімі даўжнікамі, у тым ліку ТАА «Р». Між тым, таварыства на працягу двух гадоў несвоечасова пералічвала сродкі за карыстанне

Нядобрасумленая хвароба

чужой маёмасцю і прадоўжыла «традыцыю» пасля падпісання пагаднення на новы тэрмін.

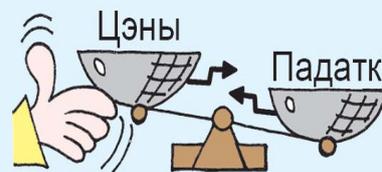
Унітарнаму прадпрыемству варты пазбаўляцца жаласлівасці, бо хвароба нядобрасумленнасці стала хранічнай для многіх арганізацый рэгіёна, якім часова перададзена дзяржаўная нерухомаść. Іх запачычанасць складае каля 700 тысяч рублёў.

Атрымаў...

Светлагорскі раён. Хоць таварыства і лічылася з абмежаванай адказнасцю, але гэта не вызваляла яго дырэктара ад абавязку плаціць падаткі. Камерцыйная арганізацыя, якую ён узначальваў, займалася ў 2016–2017 гадах аптовым і рознічным гандлем

сельгаспрадукцыяй, а таксама рэстаранным бізнесам. Тавары купляліся за наяўны разлік у Расіі, а затым афармляліся па фальшывых дакументах як набытыя ў індывідуальнага прадпрымальніка, але – па завышаных цэнах. Выдаткі штучна павялічваліся, а падаткі, адпаведна, памяншаліся.

У выніку бюджэт недаатрымаў больш чым 120 тысяч рублёў, а дырэктар пазбаўлены волі на 5 гадоў у калоніі строгага рэжыму...

Алег ПАПОЎ.

Павел ГАРАДЦІОЎ.

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

Казімір Камейша

Нясецца курыца ў людзей –
Дык ціш, ні гуку анідзе.
А наша курыца нясецца –
Дык гром грыміць, зямля трасецца.

Сваё і чужое

Паслухаеш таго-сяго...
І што той-сёй вам скажа?
– Чужое лепей ад свайго,
Смачнейшае, як наша.
Чужое ўсё найлепш расце,
Сквірчыць найлепей на пліце.
Чужы фасон найпрыгажэйшы,
Хоць і звычайна даражэйшы.
Скрыпяць найлепш чужыя боты,
Блішчаць найлепш чужыя злоты.
Чужы напой найлепей п'ецца,
Таму што не сваім завецца.
Найлепшая чужая жонка,
Прычым, калі глядзець спрасонку.
Ды нават досвед ёсць даўнейшы:
«І кій ў чужых руках таўсцейшы...»

Бывае, і някепска жыць,
Як розумам жывеш чужым.
А лепш за ўсё хваліць чужое,
Калі ў гасцях ты, за мяжою.
Чужое ўсцешыць ды міне...
Цяпер паслухайце мяне
І больш не слухайце нікога:
Лепш за сваё нідзе нічога
Няма. І гэта ўсім вядома.
І лепш нідзе няма, як дома.

Прычым

Свет ведае даўно:
Прычым хлеб – сабачы.
Прычмае віно
Заўжды таксама з плачам.

Змарнеў дашчэнту зяць,
Калі пахыў пры цешчы.
Каму і што казаць?
Заціснулі, бы ў клешчы.

Свой воз цягні, як вол,
У тры дугі згінайся,

А ў лазню, на футбол –
Бяры ў яе дазвол,
Вышэйшы суд – яна ўсё.

Як ложка твой скрыпіць,
Як ходзіць цеста ў дзежцы,
З кім чарку будзеш піць –
Усё паче цешча.

Няма цяпла і дроў,
На шыбах – лёду нараст.
Забуўся пра сяброў,
Сябе не помню нават.

Халодная, як печ,
І жонка цёмнай ночкай...
Дзе ж выйсце?
Трэба прэч
Збягаць хутчэй упрочкі.

Скарэла

Ные ўсё, кудысь падзеўся сон,
Выціснуты ўвесь, нібы лімон.
А ў двары чакае кампаньён.
Але чую, скардзіцца і ён:
– Ные ўсё, цяжкая галава...
Па рублю складзёмся ці па два?..

Галіна НІЧЫПАРОВІЧ

— Дачакаліся вясны, дзякаваць богу! — заходзячы ў хату, сказаў дзед Мікола. — Паглядзі, баба, як сонейка прыпякае. Котка і тая не просіцца на печ, а грэецца на прызбе. Ды і я, пасядзеўшы на лаўцы, разамлеў.

Кабета штосьці вязала, уладкаваўшыся на эдліку пад акном.

— А ці не збегаць мне на рыбалку? Як думаеш, Алена? Памятаеш, якія вялікія шчупакі траплялі на мой кручок? — не на жарт разышоўся дзед. Нават спіна выпрамілася, а вусы, дальбог, натапырыліся.

— Ха, збегаць! Хоць паціху схадзі, бегунок знайшоўся, — лагодна ўсміхнулася жонка. — Ды і ці варта? Лёд нядаўна сышоў, начамі яшчэ падмарожвае...

— Затое калі пашанцуе, будзе смачная вячэра!

Дзед нацягнуў доўгія рыбацкія боты, цяплей апрапуўся, бо каля рэчкі заўсёды холадна. Узяў спінінг, што падарылі ўнукі, ды падаўся ў бок ракі. Вада чвякала пад нагамі: паводка, як-ніяк... Старому гэтая акалічнасць настрой не псавала.

Спыняючыся і закідваючы раз-пораз спінінг, Мікола сунуўся ўздоўж берага. Клёву не было. Сонца хілілася да лесу. Халодны калючы ветрык так і спрабаваў залезці пад ватоўку. Але дзеду вельмі не хацелася вяртацца ні з чым!

«Ну, яшчэ разок закіну — і дахаты, — урэшце вырашыў ён. — А то і прастуду падхапіць нядоўга».

Раптам за кручок нібы хто ўчапіўся, лёска нацягнулася... Мікола ад радасці аж прысеў. Лоўка падсек і пачаў хутка круціць катушку. Над вадой з'явілася галава рыбіны, і тая плаўна пачала набліжацца да берага. Дзед ужо смакаваў удачу, але... Нечакана рыба дала хвостом па вадзе і... сарвалася. Мікола — адкуль узяўся і спрыт — хацеў ухапіць яе рукамі, але паслізнуўся і не паспеў апамятацца, як апынуўся ў ледзяной вадзе. Аж дух заняло! Сплюнуў ад злосці і пачаў выбірацца на бераг. Не халала яшчэ ўтапіцца...

Пакуль шпарка ішоў дамоў, адзенне зрабілася дубяным. У ботах хлюпала вада, а галаву свідравала надакучлівая думка: «Гэта Алена вінавата! «Ці варта ісці? Лёд нядаўна сышоў...» Сурочыла як піць даць! Ну, цяпер няхай не плача — будзе замест юшкі зацірку сёрбаць ды маўчаць... І котка няхай за мышамі палюе, а не рыбіну чакае — разлеглася, бач, на прызбе. Маўчаць трэба, а не княваць...»

Уздзенскі раён,
в. Магільна.

Кацярына АКУЛІЧ.

Вішчуем!

Аўтарж.

Аляксандру КАРШАКЕВІЧУ — 65!

Амаль сорак гадоў таму ў штаце «Вожыка» з’явіўся чалавек, імя якога цяпер непарыўна звязана з калючым выданнем. Выпускнік Мінскага мастацкага вучылішча імя А. К. Глебава, сёння Аляксандр Пятровіч КАРШАКЕВІЧ – намеснік галоўнага рэдактара нашага часопіса, а яшчэ – адзін з вядучых карыкатурыстаў краіны. Паславіўся Аляксандр Пятровіч і як ілюстратар дзіцячых выданняў, і як аўтар коміксаў, і як таленавіты шаржыст, што ўмее схопіць у знешнасці адметныя рысы і з любоўю, без залішняй гратэскавасці, перадаць іх у малюнку. Не раз ладзіў калектыўныя і персанальныя выставы – у Міністэрстве інфармацыі, на пляцоўках сталічных музеяў і бібліятэк...

Ад усёй душы віншваем Аляксандра Пятровіча і жадаем мажорнага настрою, моцнага здароўя, творчага даўгалецця!

«**Б**ыць ці не быць, вось у чым пытанне...» — рытарычны вокліч Гамлета вядомы, відаць, ва ўсім свеце. Перафразіраваўшы яго, атрымаем іншую, сучасную сентэнцыю. Некаторыя айчынныя чыноўнікі не могуць рашыць, між тым, вось якую задачу: «Браць ці не браць...» І браць не адказнасць, не ініцыятыву ці абавязальнасць, напрамак ці вышыню, а... хабар.

Карупцыя — праблема ўніверсальная. Хвалюе ўсе без выключэння сучасныя дзяржавы. І недарэмна: гэта не толькі хабар, як можа падацца на першы погляд абывацеля, а яшчэ шэраг іншых правапарушэнняў. Калі даходныя ці выгадныя пасады займаюць сваякі начальнікаў ці свае людзі; калі службовае становішча выкарыстоўваецца для асабістых мэтай (і зусім не бескарысных) і атрымання незаконных даброт; калі магчыма легалізацыя маёмасці, набытай злачынным шляхам; калі службовыя асобы «купляюцца» і «прадаюцца»...

«Няўжо яна такая страшная, гэтая карупцыя? — пацікавіцца недасведчаны грамадзянін. — Парушыў закон, злавлілі на гарачым — адказвай! Усё проста...»

Проста ўсё на першы, павярхоўны погляд. Калі ж глядзець глыбей, у корань, небяспека гэтай злачыннай з’явы вымалёўваецца яскрава. Карупцыя істотна тармозіць сацыяльна-эканамічнае развіццё краіны, негатыўна ўплывае на ўсе сферы дзейнасці грамадства і асобы, садзейнічае пранікненню арганізаванай злачыннасці ў дзяржаўныя інстытуты, урэшце, падрывае прынцып вяршэнства права, параджае недавер

насельніцтва да ўлады, уяўляе пагрозу нацыянальнай бяспецы краіны.

У Рэспубліцы Беларусь сфарміравана непрымірымая пазіцыя дзяржавы па процідзеянні карупцыі і яе злачынным праявам. Антыкарупцыйнае заканадаўства некалькі разоў жорстка ўзмацнялася. У 1997 годзе быў прыняты Закон «Аб мерах барацьбы з арганізаванай злачыннасцю і карупцыяй».

У 2003 годзе ўнеслі змены ў Крымінальны і Крымінальна-працэсуальны кодэксы. Былі зацверджаны многія антыкарупцыйныя дэкрэты і ўказы. Прынята Праграма па барацьбе са злачыннасцю і карупцыяй на 2020–2022 гады. (Дарэчы, яна нездарма мае такую назву: карупцыя выступае каталізатарам арганізаванай злачыннасці; такое спалучэнне ўяўляе самую сур’ёзную небяспеку для дзяржавы і грамадства.) Сёння ў краіне

дзейнічае Закон «Аб барацьбе з карупцыяй», прыняты ў 2015 годзе. (Да канца гэтага года плануецца ўнесці ў яго некаторыя змены.) Адказнасць прадугледжана сур’ёзная — да 15 гадоў зняволення з канфіскацыяй маёмасці і пазбаўленнем права працаваць на кіруючых пасадах ці займацца пэўнай дзейнасцю.

Узгадаем толькі асобныя факты на гэтую тэму. Вось апошнія замежныя гісторыі.

Масачны скандал у ФРГ: двух дэпутатаў бундэстага злавлілі на тым, што яны атрымлівалі шасцізначныя сумы ў якасці камісійных за пасрэдніцтва пры закупках ахоўных медыцынскіх масак.

Кіраўніка кампаніі Samsung прыгаварылі да турэмнага зняволення на 2 гады і 6 месяцаў па абвінавачванні

Пачатак. Працяг на стар. 6.

Анатоль ГАРМАЗА.

ў хабарніцтве. Карупцыйны скандал звязаны з былым прэзідэнтам Паўднёвай Карэі і вымаганнем грошай у буйных карпарацый.

Суд у Парыжы прызнаў экс-прэзідэнта Францыі вінаватым у карупцыі і выкарыстанні службовага становішча і прызначыў тры гады турэмнага зняволення...

І факты з нашага жыцця.

Забеспячэнцы БелЧыгункі атрымалі хабару на суму больш чым 800 тысяч долараў. Прычым гэтыя топ-менеджары адказвалі за арганізацыю на прадпрыемстве «Белжелдорснаб» работы па процідзеянні карупцыі.

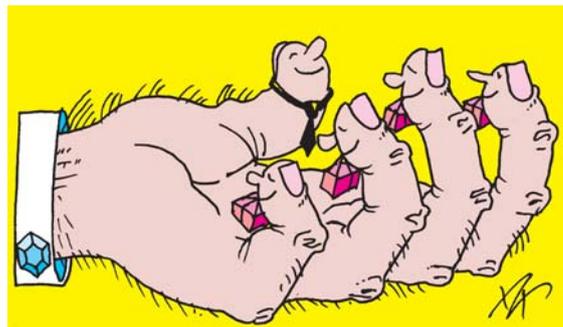
У судзе Магілёўскага раёна разглядаюць справу былога гендырэктара Магілёўскага завода ліфтавога машынабудавання. Акрамя яго, на лаўцы падсудных – яшчэ 4 чалавекі. Фігурантаў справы абвінавачваюць у хабарніцтве і ўцягванні ў прастытуцыю або прымушэнні да працягвання заняцця ёю.

А вось галоўны спецыяліст аднаго з сектараў Мінскага абласнога ўпраўлення меліярацыі і тэхнічнага нагляду ДА «Белводхоз» за подпіс на неабходных паперах і ігнараванне прамых абавязкаў – праверкі аб'ёмаў выкананых работ і дакументацыі – не грэбаваў «натуральным» хабарам: металічнай арматурай, піламатэрыяламі, дрывамі, прадуктамі і іншым. Нездарма кажуць у народзе: «Невялікі грэх украсці арэх, ды за арэхам конь ідзе»...

Карупцыйныя справы мінулых гадоў тычыліся злачынных схем у дзейнасці Ашмянскай мытні, калі ў супрацоўнікаў мытнага паста «Каменны Лог» канфіскавалі больш чым 2,2 мільёна долараў; маштабных карупцыйных афер у сферы аховы здароўя, калі пастайшчыкі медтэхнікі разам з буклетаў кампаніі перадавалі галоўным урачам грошы (тады было ўзбуджана 95 крымінальных спраў, амаль 100 чалавек трапілі пад следства, некалькі вядомых і аўтарытэтных дактароў Беларусі, а таксама намеснік міністра аховы здароўя

атрымалі сур'ёзныя тэрміны ў калоніі); махлярскіх схем у дзейнасці цукровых заводаў; злоўжыванняў уладай і службовымі абавязкамі адказных асоб Белкаапсаюза, сістэмы Мінлясгаса, канцэрна «Белнафтахім» і іншае...

«Дык браць ці не браць хабар?» Такое пытанне ўсё ж будзе час ад часу ўзнікаць у галовах чыноўнікаў розных рангаў. Думаецца, галоўнае – зрабіць так, каб адказ на яго быў адзіны: не! Уся сістэма, метады і меры па процідзеянні карупцыі павінны быць не толькі карнага характару, але мець на мэце папярэджанне. На жаль, знішчыць, цалкам выкараніць карупцыю нельга, затое магчыма яе мінімізаваць. Што для гэтага можна

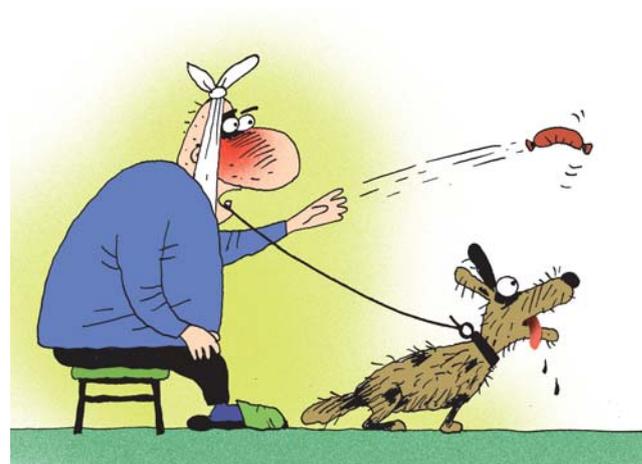

зрабіць? Існуюць разнастайныя прапановы. Напрыклад, каб дзяржслужачыя абавязкова адкрыта дэкларавалі маёмасць і даходы; іх праца належна аплачвалася; дзейнічала забарона кіраўнікам браць на работу сваякоў; пастаянна ўдасканалвалася заканадаўства; не дапускалася магчымасць чыноўніцкага самавольства; усе без выключэння бюджэтнікі абавязкова запаўнялі падатковую дэкларацыю і іншае. Відаць, варта да іх прыслухацца, каб сумеснымі намаганнямі знайсці найбольш эфектыўныя шляхі ўздзеяння на карупцыйную праблему...

Дунька ШЫП.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Пётр КОЗІЧ.

Нічыпар ШЭРАНЬКІ

Не ўмяшчаюся ў трумо,
Ледзь цягаю ногі-гіры.
– Ваш любімы спорт?

– Сумо! –
Адкаху з усмешкай шчырай.

І душа ажно спявае,
Калі крочу па бульварах:
Сумаістаў прыбывае!
Па адным ідуць, па парах.

І пузаты, і плячысты
Люд укормлены, заможны.
Сумаісты, сумаісты –
Дзе ні глянь, на кроку кожным.

Ды вагі такой не хваляць,
І яна – зусім не жарты.
Сумаістаў нашых валяць
Не байцы сумо – інфаркты.

Каб ты, цела, не тлусцела
І хвароб ліхіх не мела,
Ад сумо лепш адрачыся,
Бегаць з раныцы злаўчыся!

Вітаю, дружа Вожык!

Да Радаўніцы далёка, таму некаторыя дачнікі і жыхары прыватнага сектара не саромеюцца выкідваць на гарадскія могілкі старую мэблю, аўтамабільныя шыны, бытавыя адходы, бітае шкло ды іншы хлам. Мінулай восенню адны толькі клады Мазурына спецыяльныя арганізацыі чысцілі ад смецця цэлы тыдзень!

Зараз на самых праблемных па стыхійных звалках пахаваннях спецкампінат плануе паставіць «фотапасткі» і папярэдзіць, што ідзе здымка. Калі гэта не дапаможа, парушальнікаў будуць знаходзіць і штрафваць.

Шкада, але інакш некаторыя людзі не разумеюць: паважаць памяць продкаў трэба не па асаблівых днях, а заўсёды.

Аліна МАЛЕВІЧ,
г. Віцебск.

Дабрыдзень, калючы сябар!

Аказваецца, знайсці добрага цырульніка цяжка не толькі чалавеку, але і дрэвам. Так, два гады таму камунальнікі вельмі коротка іх «падстрыглі». Між тым, такое варварскае краніраванне часам прыводзіць да гібелі нашых зялёных сяброў.

Тады давалося ўмяшацца пракуратуры і пакараць вінаватых службовых асоб. А работнікі, перш чым «амалоджваць расліны», павінны былі наведваць спецыяльныя курсы.

Сёлета гараджане зноў хвалююцца: пасля высілкаў работнікаў ЖКГ ад дрэў нярэдка застаюцца голыя ствалы. Ці не паўторыцца папярэдня жорсткая практыка?

Вераніка САДОЎСКАЯ,
г. Марілёў.

Прывітанне, даражэнькі Вожык!

Як абараніць свае правы ад «абаронцаў» чужых? Мае мядзельскія і лельчыцкія знаёмыя прадпрымальнікі скардзяцца на падманшчыкаў, што дзейнічаюць пад выглядам Беларускага таварыства абароны праваў спажывцоў. Махляры знаходзяць у крамах нясвежыя прадукты (некаторыя нават прыносяць

свае) і потым пачынаюць шантажыраваць кіраўніцтва. Прапануюць: ці мы заявім пра парушэнне ў адпаведныя органы, ці ваш прадавец пройдзе платныя курсы ў нашай кампаніі.

Калі ўжо на гэтых «кантралёраў» знойдуцца сапраўдныя і спыняць іх дзейнасць? Баюся, што не хутка, бо закон не забараняе рэгістраваць падобныя фірмы. У адным толькі Мінску іх колькасць за апошні час узрасла амаль удвая – да 120!..

Уладзімір ДЗЯМІДЧЫК,
г. Мядзел.

Добры дзень, шаноўны братка!

Расійскія эксперты вывучылі больш за пяць мільярдаў пароляў і вызначылі самыя папулярныя: «123456», «000000», «abc123», «covid19», «пароль» і іншыя.

Многія з іх добра вядомыя як не надзейныя, але людзі абіраюць коды зноў. Відаць, вераць, што кіберзлачынства іх не закране? Або ўпэўнены ва ўласнай непаўторнасці? Калі апошняе, тады сёлета павінны быць папулярнымі спалучэнні «корона прадоўжаецца» і «epidemic21».

Глеб РАДЗЮК,
г. Гомель.

ЖОНКА У ШАФЕ КАМЕДЫЯ

Віталь
ЖУРАЎСКИ

Жонка. Мож, пакуль гарбаты вып'еце?

Мужчына. Не, што вы, дзякуй! Я ж па аб'яве...

Жонка. Ну, тады давайце паспытаем віна! Я зараз прынясу бутэльку, штопар і келіхі.

Мужчына. Я не буду! Калі вы думаеце, што атрымаецца мяне напіць і прадаць ноўтбук без скідкі, то вельмі памыляецеся!

Жонка. Не трэба быць такім палахлівым. І ашчадным. Зайдзіце на маю старонку і пачытайце, якім павінен быць сапраўдны мужчына. Вось мой Коця...

Мужчына. Адразу папярэджваю: лішніх наяўных у мяне няма, зарплата — як атрымаецца.

Жонка. Навошта вы мне гэта кажаце?

Мужчына. Каб ведалі, што я не ваш Коця!

Жонка (зноў пачынае плакаць). Забірайце ноўтбук і ідзіце адсюль. Вы мяне вельмі расчаравалі. Дзе мой Коця?..

Мужчына хапае ноўтбук і выбягае з кватэры. На парозе ён сутыкаецца з Бабуляй.

Бабуля. Божаккі, што я нарабіла! Усё пераблытала.

Жонка (выціраючы слёзы). Зноў вы? Што яшчэ?

Бабуля. Прабачце мне! Я агаварыла вашага мужа, ён тут ні пры чым.

Жонка. Вы што, звар'яцелі?

Бабуля. Ды не! Высветлілася, што я пераблытала кватэры. Мая ўнучка не мае ніякіх адносін да вашага мужа.

Жонка. Бедны Коця! Бедная я! Са злосці нагаварыла яму столькі

крыўдных слоў. Як яго цяпер вярнуць?

Бабуля. Дайце мне нумар яго тэлефона, я пазваню і ўсё растлумачу.

Жонка (пачынае плакаць). У мяне няма нумара. Я яго выдаліла...

Бабуля. Ну, тады патэлефануйце яму на працу. Мож, ён там?

Жонка (плача). Я не ведаю, дзе ён працуе. Мне гэта было нецікава...

Уваходзіць Мужчына ў яркім камбінезоне.

Мужчына ў яркім камбінезоне. Добры дзень! Я з экспедыцыйнай фірмы. Вось спіс, згодна з якім мне неабходна забраць рэчы вашага мужа і перавезці іх на новы адрас.

Жонка. А дзе ён сам?

Мужчына ў яркім камбінезоне. Я не ведаю. Адрас дастаўкі атрымаю пазней смс-кай.

Бабуля. Патэлефануйце свайму начальніку! Няхай ён скажа вам адрас, і мы адразу туды паедзем. Адбылося страшэннае непаразуменне.

Жонка. Гэтая жанчына пераблытала кватэры, а я паверыла і здуру нагаварыла свайму Коцю столькі ўсяго непатрэбнага! А ён ні ў чым не вінаваты.

Мужчына ў яркім камбінезоне. Я экспедытар, у мяне заказ.

Ратаваць людзей – не мая справа. Мне плацяць за якасную і своечасовую дастаўку грузаў.

Бабуля. Прашу вас, дапамажыце нам! Усё ў вашых руках.

Мужчына ў яркім камбінезоне. Якраз у руках у мяне нічога няма. А час ідзе...

Бабуля. Хутка называйце мне адрас дастаўкі ці я за сябе не ручаюся! *(Звяртаецца да Жонкі.)* Хутчэй нясіце вяроўкі, будзем вязаць яго. Яшчэ патрэбны прас або паяльнік. Нікуды ён ад нас не ўцячэ, усё скажа!

Мужчына ў яркім камбінезоне. Так, я паехаў! Бо тут, гляджу, не ўсе дома...

Жонка. Пачакайце! Давайце дакументы. *(Бярэ спіс і чытае.)* Касцюм, кашулі, шкарпэткі, камп'ютар, тэлевізар, шафа для адзення... Добра, забірайце. Зараз пакажу, дзе што знаходзіцца. Відаць, памылку не выправіць...

Мужчына ў яркім камбінезоне. Добра, я пайшоў па грузчыкаў.

Бабуля. Што значыць «памылку не выправіць»? Нельга апускаць рукі!

Жонка. Ён ужо не вернецца. Калі забірае мэблю, то нічога не выправіш.

Бабуля. Я прыдумала! Залазьце хутчэй у шафу і сядзіце ціха. А вас прывязуць да мужа! Там і пагаворыце.

Жонка залазіць у шафу. Бабуля зачыняе за ёй дзверцы на замок. Уваходзіць Муж.

Муж. Добры дзень! А дзе гаспадыня?

Бабуля. Няма, але я за яе. Можэце грузіцца. Пачынайце з шафы.

Муж. Прабачце, а вы хто?

Бабуля. Яе сяброўка.

Муж. Сяброўка? Усе яе прыяцелькі жывуць у віртуальным свеце. Адкуль вы тут узяліся?

Бабуля. Гэта не ваша справа. Грузіце шафу!

Муж. А чым яна вам замінае?

Бабуля. Шафа ў спісе рэчаў, якія павінны забраць. Клічце астатніх грузчыкаў!

З шафы чуецца стук.

Муж. А гэта яшчэ хто?

Бабуля. Дзе?

Муж. У шафе нехта ёсць.

Бабуля. Вам падалося. Забірайце рэчы і вязіце па адрасе.

З шафы працягвае даносіцца стук. Жонка ўсё мацней барабаніць у дзверцы.

Муж. Там дакладна хтосьці ёсць! Каго вы там хаваеце? Нават баюся ўявіць... Няўжо мая жонка паспела знайсці сабе палюбоўніка? *(Муж спрабуе адчыніць дзверцы, але марна.)*

Бабуля. Што за лухта? Які палюбоўнік? Ну і грузчыкі пайшлі! І чаму гэта ваша жонка будзе хаваць палюбоўніка ў чужой кватэры ў чужой шафе?

Муж. Гэта мая кватэра! І мая шафа. Я тут жыву! *(Абурана глядзіць на кабету.)* А вось хто вы такая і што тут робіце?

Бабуля. Ой-ёй-ёй! Дык вы не грузчык? А я гляджу, занадта інтэлігентна выглядаеце для такой прафесіі. Адпрасаваная кашуля, акуратна паголены, адэкалонам пахне... Вы Коця?

Муж. Так! А дзе мая жонка?

Бабуля. Як дзе? Чакае вас у шафе!

Муж. Вы тут без мяне зусім здурнелі!

Бабуля. Крыху... Яна потым вам сама ўсё растлумачыць.

Бабуля дастае з кішэні ключ і адчыняе дзверцы шафы.

Адтуль выскаквае радасная Жонка і кідаецца Мужу на шыю.

Жонка. Ой, Коця, прабач мне, калі ласка! Я буду гатаваць, прыбіраць і прасавальце твае кашулі. І кахаць цябе вечна! Хочаш, ужо зараз пачну? Бабуля, нясіце прас!

Заслона.

ВАСЕЛАЯ ЛЮБОЎ

Сёлета юбілей адзначаюць дзве абаяльныя вясёлыя жанчыны, якіх аб'ядноўвае адна вялікая любоў – любоў да жанру прыпеўкі. Так, 80-годдзе нядаўна адсвяткавала **Людміла Іванаўна ЮШЫНА**, наш даўні і адданы сябар і прыхільнік, аўтар не толькі задзірыстых чатырохрадкоўяў, але і дасціпных прыдумаў, якія так палюбіліся чытачам «Вожыка». Творчая натура, пастаянная ўдзельніца канцэртаў і фестываляў мастацкай самадзейнасці, яна і сёння дорыць добры настрой нам з вамі – не са сцэны, дык са старонак часопіса. Жыццёвай стойкасці і аптымізму Людмілы Іванаўны можна толькі пазайздросціць. Жадаем юбілярыцы перш за ўсё моцнага здароўя, а таксама бадзёрасці, радасці і натхнення на доўгія гады!

Прыгожай лічбай 70 аздобіўся жыццёвы шлях **Вольгі Паўлаўны ЛАБАЖЭВІЧ** – яшчэ адной таленавітай прыпевачніцы, якая, зрэшты, мае ў сваім творчым арсенале і гумарыстычныя вершы, і байкі, і загадкі. Ды ўсё ж «музычны» жанр – у прывыратэце. Вольга Паўлаўна прызнаецца, што прыпеўкі піша нават тады, калі, як кажуць, не да смеху. Так, аднойчы ў пасляоперацыйны перыяд склала некалькі соцень – і сама не заўважыла, як боль нібы рукой зняло! Пажадаем Вользе Паўлаўне больш ніколі не хварэць, тварыць плённа і натхнёна, радаваць нас новымі вершамі.

ПРЫПЕЎКІ

Хоць не маецца ў Данілы
Ні рубля, ні воласу,
Падабаецца мне мілы
Басавітым голасам.

Ты не кліч мяне ў салому,
Валацуга і трапло.
Усёй вёсцы ўжо вядома,
Што з табою ў нас было.

У Сымона і Тадора
Барытон і тэнар – клас.
Але ж самы цэнны ў хоры
Мікалаеў гучны бас.

Мой ласкавы мілы Моцік
Любіць піцу і манты.
Мае зуб адзіны ў роце,
Ды затое залаты.

Падзівіцеся, дзяўчаты,
З Колі-гарманіста:
Сем разоў ужо жанаты,
Але пашпарт – чысты.

Чэс да дзевак заляцаўся,
Па сямёх адразу млеў.
Пакуль даперабіраўся,
Нечакана пасівеў.

Найдзі, хмара, грымні, гром,
І спалі дашчэнту дом,
Дзе саперніца жыве,
Хай нахабніца раве!

Праспявала
Людміла ЮШЫНА,
г. Баранавічы.

Хоча муж, каб выглядала
Спраўнай я кабетай.
Кілаграм з'ядаю сала –
Вось мая дыета!

Я па вёсцы не хаджу,
Бо сабак баюся.
Да мяне прыходзь сама,
Тады ажанюся.

Ручаёк вясной цячэ,
І вада булькоча...
Дровы кавалер сячэ –
Спадабацца хоча.

Ў хаце, мілы, не куры:
Не цярплю я дыму.
А іначай адсялю
Ў хлеў цябе на зіму.

Паслухмяны ў мяне зяць:
І арэ, і косіць.
Каб пайсці да жонкі спаць,
Ён дазволу просіць.

Наляцелі вераб'і,
Падзяўбалі жыта.
Гаспадар калі благі,
То страху як сіта.

Я для мілага пашую
Модныя уборы.
Да работы ён лянiвы,
А да танцаў скоры.

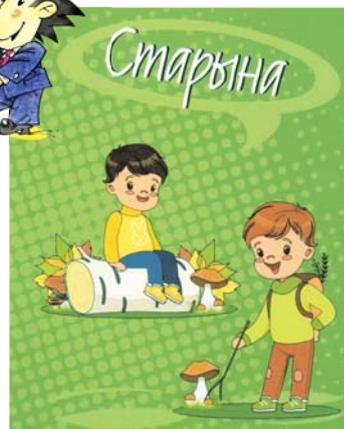
Налавіла карасёў,
Бочку насаліла.
Гадавала парасё,
Ды за раз зварыла!

Агучыла
Вольга ЛАБАЖЭВІЧ,
г. Клецк.

Кнігарня «Вожыка»

Лірычна-настальгічны гумар

У кожнага з нас успаміны пра час дзяцінства і юнацтва нязменна выклікаюць цёплую ўсмішку. Тады і дрэвы былі вялікія, і родная вёска здавалася цэнтрам сусвету... А што, калі такія згадкі пра былое і сучаснае сабраць пад адной вокладкай? Атрымаецца кніга, прасякнутая лірычна-настальгічным гумарам! Менавіта такая выйшла летась з-пад пяра **Міхася МІРАНОВІЧА**. Старына – вёска на Ушаччыне – стала галоўнай гераіняй зборніка. Яна мае свой характар (вясёлы і незадзірысты), сваё непаўторнае аблічча (з брукаванай галоўнай вуліцай, кузняй і цагельняй), свае адметныя традыцыі (гульня ў пікара)...

Кніга аб'ядноўвае ў сабе прыкметы і краязнаўчага нарыса, і мемуарных запісак, і лірычнай прозы. Але галоўнае – стыль выкладання, у якім знаходзіцца месца для трапазнага слоўца, вясёлага назірання, небанальнага параўнання. Таму ў вольны час рэкамендуем пазнаёміцца са «Старынай» больш блізка, а пакуль прапануем толькі некаторыя мініяцюры з яе.

Міхась МІРАНОВІЧ

Запрашэнні

Блізкую радню ў вёсцы запрашалі на заручыны, вяселле, хрэсьбіны ці на іншае якое свята за месяц, каб быў час добра падрыхтавацца, перарабіць неадкладныя справы.

Добрым суседзям наказвалі за тыдзень.

Благіх клікалі за дзень.

А тым, каго наогул не хацелі бачыць, казалі:

– Учора ў нас вяселле было. Чаго ж вы не прыходзілі?!

Добры міліцыянер

Мой бацька, участковы ўпаўнаважаны раённага аддзела ўнутраных спраў, калісьці казаў:

– Добры міліцыянер па колеры дыму з комінаў над стрэхамі хат у вёсцы мог вызначыць, дзе гоніцца самагонка...

А найлепшы міліцыянер па паху таго дыму ведаў, якая самаробная гарэлка вырабляецца – жытнёўка ці буракоўка.

Гультай

Любімым жартам у дзеда Маркі быў аповед пра аднаго вяскоўца, які калісьці прасіўся на працу ў старшыні калгаса.

– А што ты будзеш рабіць? – пытаецца той.

– Буду, старшынька, усё, але лепей, каб нічога!..

Гэтая гісторыя вельмі вясёліла дзеда, бо за жыццё ён перарабіў і ўмеў рабіць многае. Не разумей і не навучыўся толькі адной справе – гультайнічаць.

Жыццё наўчыць

А ў бабулі Кацярыны была свая прымаўка:

– Вучы, маці, дачку танчыць, а рабоце жыццё наўчыць.

І яна заўсёды вітала ў дзедзях і ўнуках здольнасці, якія выдзяляліся з шэрагу будзённых вясковых уменняў, што абавязкова прыйдуць да цябе з жыццёвым вопытам, ад гэтага нікуды не дзецца.

А вось здольнасць маляваць, якая была ў майго бацькі ды і ў мяне ў дзяцінстве ў зародкавым стане, з якога, на жаль, яна так і не выйшла, цанілася бабуляй вельмі высока. Ці не таму бацька з'яўляўся ў бабулі любімым зяцем, а я, як мне здаецца, любімым унукам.

Добразычлівы гумарыст

Беларускаму паэту, празаіку, публіцысту, перакладчыку, кампазітару **Дзмітрыю Леанідавічу ПЯТРОВІЧУ** (1971–2020) сёлета ў красавіку споўнілася б 50. У літаратуру ён прыйшоў не адразу: спачатку скончыў музычна-педагагічны факультэт Мінскага дзяржаўнага педагагічнага інстытута імя Максіма Горкага, пасля доўгі час настаўнічаў. А ў 2005 годзе зноў паступіў

у гэтую ж навучальную ўстанову (тады яна ўжо называлася іначай – Беларускі дзяржаўны педагагічны ўніверсітэт імя Максіма Танка), толькі на факультэт беларускай філалогіі і культуры. Тут жа атрымаў дыплом магістра філалогіі.

Працаваў стылістычным рэдактарам газеты «Звязда», вядучым рэдактарам у выдавецтве «Мастацкая літаратура». Аўтар зборнікаў паэзіі і прозы «Белая квецень каханья» (2010), «Анёлы» (2015), «Свята адвечнай песні» (2018) і іншых.

Адметны след пакінуў Дзмітрый Пятровіч і на гумарыстычнай ніве. Яго пародыі карысталіся няменным поспехам як у чытачоў (друкаваўся ў «Вожыку», газетах «Звязда», «Літаратура і мастацтва»), так і ў слухачоў – Дзмітрый Леанідавіч быў выдатным дэкламатарам. Увогуле, яго можна смела назваць адным з самых добразычлівых гумарыстаў: прафесійны такт дапамагаў жартаваць з калег смешна, але мякка. Акрамя пародый, у творчай скарбонцы аўтара – вершы і філалагічныя замалёўкі, што рэгулярна з'яўляліся на старонках нашага часопіса.

- **Рэзка пахла дэзынфекцыяй і хлоркай.**
- Шырокі аншлаг шыняля.
- **Ці спраўдзілася мая мара аб мроі?**
- Кулямётчыкі асядлалі дарогу пры ўездзе ў вёску.
- **Ты – малайчына па ўсіх артыкулах!**
- Хлопцам далі падводу, запрэжаную заезджанай кабылай.
- **Алесь выйшаў за сцяжкі, якімі ахопліваюць ваўкоў.**
- З душы прабіваюцца песні майго народа, навітыя на нашы сэрцы...

- Падпалкоўнік даваў указанні па расчынненні злачынства.
- Ён рабіў вобыск яе душы і пачуццяў...
- **У калгасе вырошчваюць шалёныя ўраджаі.**
- Яны адыходзілі ўсё далей і далей і, нарэшце, схаваліся з выгляду...
- **Старшыня калгаса праўдамі і няпраўдамі павялічваў пагалоўе кароў і свіней.**
- Вы, шаноўны паэт, ступілі ў вечнасць...
- **Замочная свідравіна.**
- Злачынцы наладзілі ў доме сапраўдны пагром.
- **На Уладзіміра, хітра прыжмурыўшыся, глядзелі вялікія цёмна-карныя вочы дзяўчыны.**
- Жонка гаспадара прыгатавала госцю пасцель.
- **З вялікай працай Алесь дагнаў аўтобус.**
- Доўгія каштанавыя валасы валіліся на плечы Аксаны.
- **Мікіта ні ў чым ніколі не пакрываўся душой.**

Алег КАРПОВІЧ.

- Штосьці знаёмае ўлавіў Андрэй у твары намаляванага на фатаграфіі мужчыны.
- **Вокны былі зачынены штормамі.**
- Маёр хацеў адразу ж накіравацца ў кіраванне міліцыі і браць ордэр на перагляд кватэры.
- **«Яшчэ, напэўна, пажыву на белым святле», – задумліва сказаў Кірыл.**
- Выпхнуць мовай кляп з рота...
- **Лужын спыніўся на ўзлеску лесу.**
- «Ты чакай, а я пайшоў думаць...»

Уважліва чытаў перыёдыку
Дзмітрый ПЯТРОВІЧ.

Галіна БАБАРЫКА

Паехаў Васіль з жонкаю ў горад. Па магазінах нахадзіліся!.. Час і дадому збірацца. Але Ніна захацела зазірнуць яшчэ ў адну краму. Мужчына добра ведаў гэтае «зазірнуць». Гэтак з ёю нацягаўся, што за плугам так не стомішся! Таму папрасіўся:

– Пашкадуй мяне, жоначка! Давай я лепш цябе на вуліцы пачакаю, паветрам падыхаю...

Ніна пасмяялася і пабегла па абноўкі.

Муж жа стаў на ганку ды чакае. Работа звычайная...

З магазіна імкліва выйшлі дзве жанчыны, прыпыніліся каля Васіля і давай трашчаць, нібыта сарокі.

– Бач ты яе, мадама якая! А была ж...

– І не кажы! Чула: пачакайце крыху на вуліцы, я хутка прыйду і паедзем...

– Пачакаем-пачакаем! Хоць убачым, хто яе замуж узяў, фіфу такую...

– Цяльпук нейкі, няйнакш.

– Відаць, нягеглы: ці нізкі, ці тоўсты, ці касы. Хто ж яшчэ? Вось пабачыш!

Праз пяць хвілін з будынка выпырхнула Ніна. Лагодна ўсміхнулася жанчынам і пажартавала:

– О, дык вы паспелі пазнаёміцца? Гляджу, стаіце разам, каб

не згубіцца, мабыць, у вялікім горадзе?

І – да Васіля:

– Бачыш, якія ў мяне сяброўкі прыгожыя ды ладныя? З маёй вёскай!

Той з ходу падтрымаў жонку:

– Але, пазнаёміліся, завочна. У вашай вёсцы ўсе здатныя: у каго каса доўгая, у каго – язык...

Ніна махнула рукою:

– Ат, Васіль, не кажы абы-чаго! Ну і жарты сёння ў цябе...

Пунсовыя пляткаркі селі ў машыну і ўсю дарогу маўчалі. Васіль, наадварот, расказваў смешныя гісторыі (асабліва стараўся ўзгадаць пра жаночае сяброўства) ды сыпаў жонцы кампліменты, аж тая зачырванелася.

А на развітанне ўсміхнуўся кабетам:

– Перадавайце прывітанні сваім нізенькім ды тоўсценькім!

Тыя куляй вылецелі з машыны.

Ніна, вядома, нічога не зразумела, а Васіль не стаў тлумачыць. Навошта псаваць настрой ды пазбаўляць веры ў жаночую дружбу? З такім мужам ёй ніякія сяброўкі не страшныя!..

*Сталінскі раён,
в. Мачуль.*

Позна муж прыйшоў дахаты і крычыць з парога:

– Накрывай на стол, Агата!

– Дык няма ж нічога! –

Адказала мужу жонка,

Лежачы на ложку. –

Можа, паглядзі, тушонкі

Засталася трохку?

– То ж было «нічога» ўчора!

Ты хіба жартуеш?

– Стравы я, мой шызы голуб,

На два дні гатую...

Сцяпан ЦАРЫК,
г. Брэст.

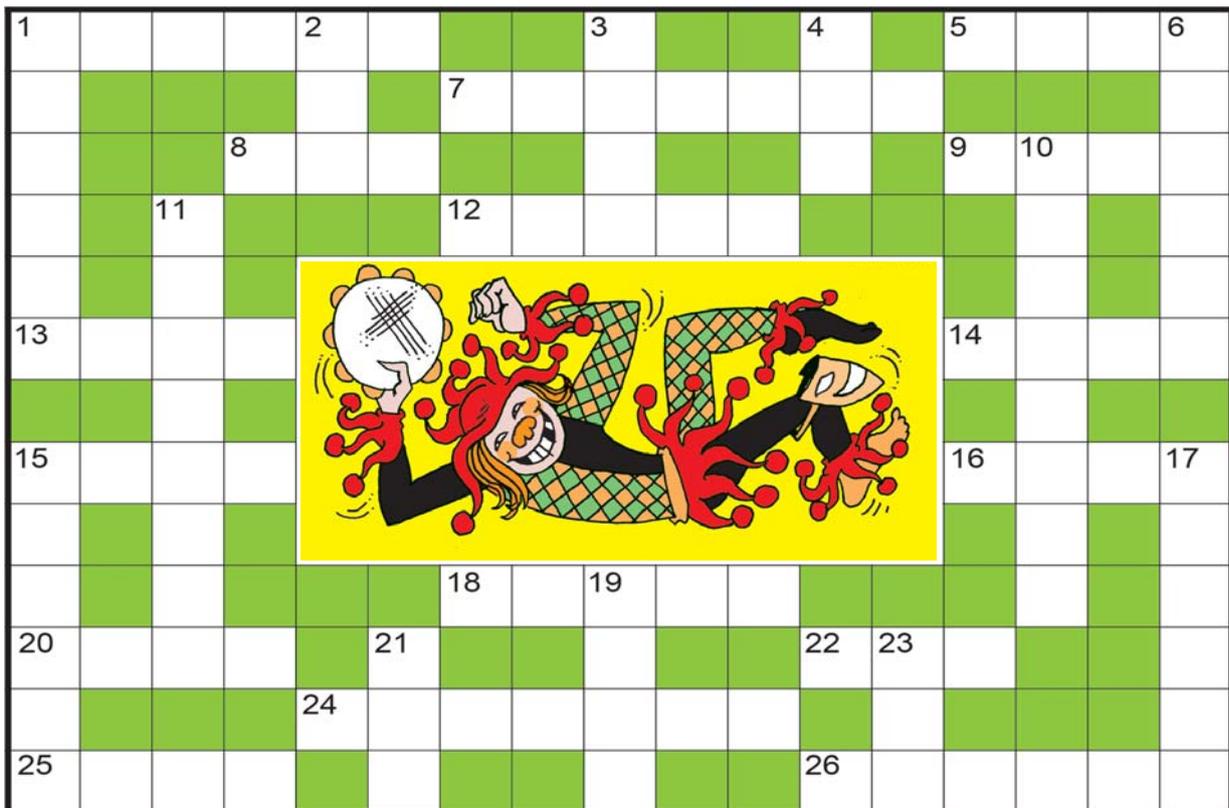
Кацярына АКУЛІЧ і Аляксандр БАГДАНОВІЧ.

Лявону ЦЕЛЕШУ — 80!

Ураджэнец Мазыра, выпускнік географічнага факультэта Белдзяржуніверсітэта, Лявон Сцяпанавіч шчыраваў у палявых умовах па ўсёй Беларусі: працаваў спачатку глебазнаўцам, пасля – геалагам. Калі пайшоў на адпачынак, з'явілася цяга да журналістыкі, хоць да гэтага ў прэсе не друкаваўся. Пачаў з крыжаванак, затым стаў пісаць і артыкулы, пераважна краязнаўчыя. Сёння Лявон Целеш актыўна супрацоўнічае з часопісамі «Роднае слова», «Родная прырода», «Маладосць» і, вядома, з «Вожыкам». Зычым юбіляру спаўнення жаданняў, рэалізацыі творчых задум, радасці ў кожным дні!

Аптымiстычная крыжаванка

Па гарызанталі:

1. Песіміст скардзіцца на вецер, аптымiст спадзяецца на перамену надвор'я, а рэаліст ставіць ... **5.** Анекдот бывае стары як ... **7.** ... кароткая, як ноч у сенакос, гора доўгае, як дзень у Пятроўку (прыказка). **8.** Смяшынка ў ... папала. **9.** У аптымiстаў збываюцца ..., а ў песімістаў – кашмары. **12.** Для жыццярадаснага чалавека заўсёды лячэбная. **13.** Не з'яўляецца падставай для суму, бо яе заўсёды можна выправіць. **14.** Смачны жабэ ..., ды Бог зубоў не даў (прыказка). **15.** Курам на ... **16.** Бывае мяккі або цвёрды. **18.** Хто заўжды чытае ..., песімістам быць не можа! (жарт аўтара – Л. Ц.). **20.** Свеціцца, калі чалавек вельмі задаволены. **22.** Вораг дабра. **24.** Калі ён дрэнны, то на душы кошкі скрабуць.

25. Пра ўсякі твор, працу якога-небудзь аўтара (разм., жарт.). **26.** Вясёлае слова – гутаркі ... (прыказка).

Па вертыкалі:

1. Гультай ніколі не будзе ім абцяжараны. **2.** Лічба, якой абазначаюць найвышэйшую адзнаку. **3.** ... ластаўка вясны не робіць (прыказка). **4.** «Дыназаўр» старажытнаславянскага алфавіта. **6.** Унутраны свет жывых істот для біёлагаў. **10.** Адзін бачыць ..., а другі – дзірку ад абаранка. **11.** Андрэй Макаёнак раў класці яе пад язык. **15.** Аптымiстычныя, радасныя пачуцці. **17.** Каму праўда, каму ... **19.** Кароткае апавяданне з забавным, смешным зместам. **21.** Зямны ... круцяць менавіта аптымiсты. **23.** У гэтым месцы не сустранеш тых, хто баіцца ваўкоў.

3 амерыканскага гумару

— Чаму ваш муж нічога не робіць, каб пазбавіцца ад глухаты?
 — Ён чакае, пакуль дзеці скончаць музычную школу.

* * *

— Як вы маглі прыйсці на работу няголеным?
 — Мой цырульнік быў п'яны, і я пабаяўся яму даверыцца.
 — Правільна зрабілі. А хто ваш цырульнік?
 — Я сам.

* * *

Адну галівудскую зорку спыталі:
 — Адкуль у вас такія арыгінальныя каралі?
 — О, гэта дарагія ўспаміны пра маіх мужоў! Хіба вы не заўважылі, што ўпрыгожанне зроблена з вячальных пярсцёнкаў?..

* * *

— Чаму вы не жаніцеся? — спытаў юнак у старога халасцяка.
 — Разумеце, — адказаў той, — калі быў малады, то рашыў не жаніцца да той пары, пакуль не сустрэну ідэальную жанчыну. Прайшло шмат гадоў — і я сустрэў такую. Але высветлілася, што яна шукае ідэальнага мужчыну.

* * *

У гарадской зале, дзе яблыку няма дзе ўпасці, аркестр выконваў сімфонію пад кіраўніцтвам вядомага дырыжора. Абстаноўка была шумнай. Раптам наступіла паўза.

У цішыні пачуўся гучны голас жанчыны, якая звярталася да суседкі:
 — А я ўсё смажу на маргарыне...

3 кубінскага гумару

— Вы цудоўна танцуеце, сеньярыта!
 — На жаль, не магу сказаць тое самае пра вас...
 — Ну, сказаць вы таксама маглі б, але, відаць, не ўмеце так маціць, як я...

* * *

Ложак мультымільянера, які памірае, акружылі родзічы-спадчыннікі, жонка, доктар.

— Злодзеі, нягоднікі, забойцы... — прахрыпеў хворы.

— Ну, пакуль што ўсё ў парадку, — адзначае доктар. — Сваіх ён яшчэ пазнае!

* * *

— Ад чаго памёр ваш муж, сеньёра?
 — Ад пазяхання!
 — Не можа быць! Ад гэтага яшчэ ніхто не паміраў.

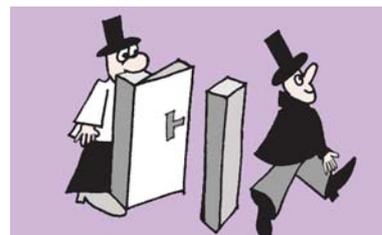
— Муж працаваў акрабатам, і аднойчы ў цырку ён выконваў нумар, зачэпаўшыся зубамі за вяроўку. І вось яму захацелася пазяхнуць...

3 армянскага гумару

Пыл-Пугі, знакаміты армянскі жартанік з Карабахы, пасадзіў у адкрытым полі сад і, не загарадзіўшы, зрабіў брамку.

Аднойчы Мелік Шахназар увайшоў у сад, мінуўшы яе, і спытаў у Пыл-Пугі:

— Пугі, ты яшчэ не зрабіў плот, а паставіў ужо брамку. Навошта?
 — Хай прадоўжыцца жыццё Меліка! Я хацеў адрозніваць жывёлу ад чалавека.
 — Якім чынам?
 — Вельмі проста. Людзі заходзяць у сад і выходзяць з яго праз брамку, а жывёла, як і ты, заходзіць у сад, адкуль ёй уздумаецца.

* * *

— Паслухай, Пугі, чаму ў мяне пасівелі валасы на барадзе, а ў цябе — на галаве? — спытаў Мелік Шахназар.

— Бо я працаваў галавой, а ты — ротам! — адказаў Пыл-Пугі.

* * *

Раззлаваўся гаспадар на свайго асла і пакляўся не даваць яму аўса. Калі ж наступіў вечар, мужчыну стала шкада жывёлу. Тады ён сказаў сыну:

— Ідзі і насып аслу аўса, толькі не кажы яму, што гэта я загадаў.

Сабраў і пераклаў на беларускую мову Міхась СЛІВА, г. Рагачоў.

ПАРАДА СУПРАЦЬ КАЛАРАДА

Суседка Зося па вясне,
Дзесь у пачатку мая,
Сустрэўшы на дварэ мяне,
Вітаецца, пытае:
«Міхаська! Бульбу час садзіць,
А там, глядзіш, і грады...
Параіш, можа, што рабіць
З жуком мне з Каларада?
Што толькі ні рабіла,
Каб зберагчы бацвінне.
Труціла і паліла...
А ён жыве, не гіне!
На ваш чамусьці агарод –
Сын бачыў, правярае –
Жук не ляціць. Наадварот,
На наш пералятае!»
І сам не ведаю чаму,
Сказаў суседцы ў вочы:

«Жука няма ў мяне таму,
Што садзім бульбу ноччу.
А ён храпе у гэты час,
Не бачыць, дзе капаю.
Таму ляціць ў гарод да вас
Ды шкодзіць ураджаю...»

Як толькі апусціўся змрок,
Расы апалі кроплі,
Грымеў за плотам матаблок –
Сусед садзіў картоплю...
Не ведаю, як жыць пасля
Такой маёй парады.
Відаць, зраблюся горшым я,
Чым жук той з Каларада!

Антон АНІСОВІЧ,
Дзяржынскі раён,
в. Путчына.

«На пачатку сямейнага жыцця я наогул не мела голасу», – шчыра прызналася знакамітая оперная спявачка.

Электраправады гулі: «Нас голымі рукамі не возьмеш!»

«Што за наезды?» – крычаў чарвяк, трапіўшы пад колы аўтамабіля.

Муж уздыхаў: «У каго жонка гром-баба, а ў каго – разгром...»

«Мяне ў вёсцы кожны сабака ведае, а не вітаюцца толькі свінні!» – пакрыўджана казаў дзядзька.

Граблі абяцалі: «Навучым жыццёвай мудрасці».

Зялёны гарошак хваліўся:
«Я самая інтэлектуальная рас-
ліна, бо вырашчаны з мазга-
вых гатункаў!»

Лістотай шапацелі бааба-
бы: «Бабы... Бабы...»

Рыба хвалілася перад ся-
броўкамі: «А гэта мой дрэсі-
раваны чарвячок на лесцы!»

Пачуў
Анатоль ПАЛЫНСКІ,
г. Беразіно.

16+

«Вожык» – грамадска-палітычны,
літаратурна-мастацкі часопіс
№ 4 (1591), 2021 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі:
Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь,
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:
Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ,
Мікола ПІРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ,
Міхась КАВАЛЁЎ, Казімір КАМЕЙША,
Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір
САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ
(намеснік галоўнага рэдактара,
мастацкі аддзел), Алена КЕДА
(аддзел фельетонаў і пісьмаў),
Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры),
Кацярына АКУЛІЧ (мастацкі аддзел).

Адрас рэдакцыі
Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь,
220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@zviazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь,
220034, г. Мінск, вул. Захарова, 19.
E-mail: a-vojik@yandex.by;

Тэлефон галоўнага рэдактара, намесніка
галоўнага рэдактара, аддзела фельетонаў
і пісьмаў, літаратуры, мастацкага – 244-92-12,
бухгалтэры – 311-17-16,
прыёмнай – 311-17-13 (тэл./факс).

Падпісныя індэксы:
74844 – індывідуальны, 01380 –
індывідуальны льготны, 748442 – ведамасны,
01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку
масвай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012,
выдадзенае Міністэрствам інфармацыі
Рэспублікі Беларусь.

Выдавец
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар – галоўны рэдактар
Аляксандр Мікалаевіч КАРЛЮКЕВІЧ

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Марыя ПІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 06.04.2021.
Фармат 60 x 84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 1,86.
Ул.-выд. арк. 2,50. Тыраж 499 экз. Заказ

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства
«БудМедыяПраект». ЛП № 02330/71
ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61,
220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца
толькі ў электронным выглядзе. Перадрукоўваючы
матэрыял, трэба абавязкова спасылкацца на «Вожык».
Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор
і дакладнасць фактаў. Рэдакцыя можа друкаваць
матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2021
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2021

Адказы на «Аптымістычную крыжаванку»

(стар. 14)

Па гарызанталі:

1. Парусы. 5. Свет. 7. Радасць.
8. Рот. 9. Мары. 12. Гразь. 13. Хіба.
14. Арэх. 15. Смех. 16. Знак. 18. «Во-
жык». 20. Твар. 22. Зло. 24. Настрой.
25. Опус. 26. Аснова.

Па вертыкалі:

1. Поспех. 2. Сто. 3. Адна. 4. Яць.
6. Трыбух. 10. Абаранак. 11. Таблетка.
15. Святло. 17. Крыўда. 19. Жарт.
21. Шар. 23. Лес.

Увага: конкурс!

Нацыянальная акадэмія навук Беларусі, Генеральная пракуратура Рэспублікі Беларусь, Міністэрства ўнутраных спраў Рэспублікі Беларусь, Міністэрства адукацыі Рэспублікі Беларусь заснавалі конкурс на лепшую ідэю (навуковую работу, сродак нагляднай агітацыі) у сферы папярэджання злачынстваў і карупцыі.

Конкурс праводзіцца па наступных намінацыях: «Лепшая публікацыя» і «Лепшы сродак нагляднай агітацыі». У намінацыях выдзяляюцца асобныя катэгорыі – у прыватнасці, лепшы плакат.

Конкурсныя дакументы прымаюцца да 15 верасня 2021 года ў дзяржаўную навуковую ўстанову «Інстытут эканомікі Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі».

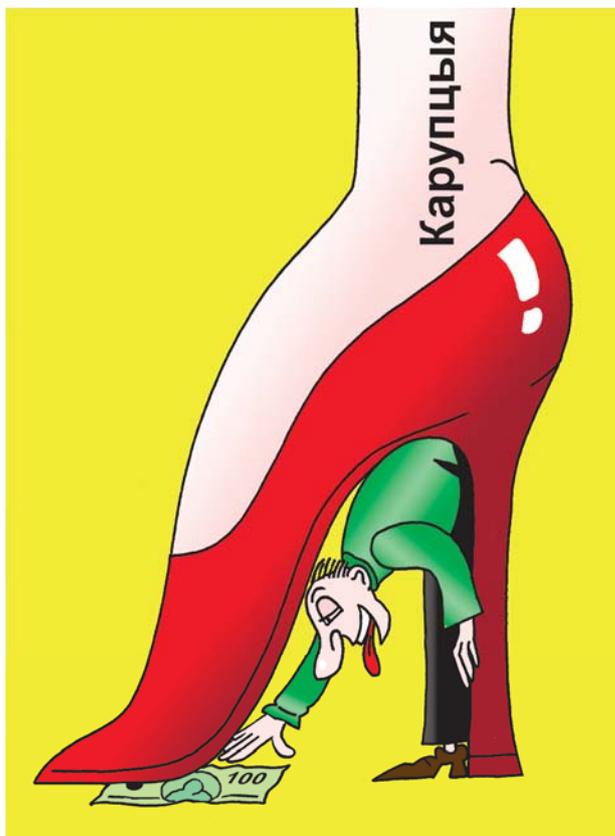
Інфармацыя размешчана на афіцыйным сайце Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі.

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Мікола ПІГЕЛЬ.

Кацярына АКУЛІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Алег КАРПОВІЧ.

Сам заварыў кашу, сам і расхлёбвай (бел.).

Вы злавілі чарапах, самі іх і ешце (лацін.).

Хто б'е шклянкі, той і аплачвае іх (франц.).

Кто накрошил, тот и выхлёбывай (рус.).

Падпішыся на «Вожык»!

Не выходзячы з дома праз сэрвіс «Інтэрнэт-падпіска» на сайце www.belpost.by!

Ва ўсіх аддзяленнях паштовай сувязі Рэспублікі Беларусь!

У магазінах і павільёнах РУП «Белсаюз-друк»!

На тэрміналах РУП «Белпошта»!

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ – 74844,
ІНДЫВІДУАЛЬНЫ ЛЬГОТНЫ
(для жыхароў сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) –
01380;

ВЕДАМАСНЫ – 748442,
ВЕДАМАСНЫ ЛЬГОТНЫ
(для ўстаноў Міністэрства культуры,
Міністэрства адукацыі) – 01381.

